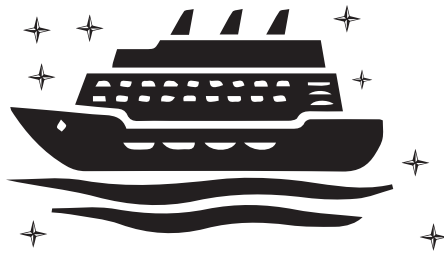

1

LIKĘ UŽ BORTO

Šiandien

NASAU, BAHAMŲ SALOS

Jeigu dar nesate sėdėję restorane „Señor Frog’s“* sudaužyta širdimi, tai ir nerekomenduoju. Demoralizuoja jau vien tai, kad šaltą margaritą sriaubsite iš ryškiai žalios plastikinės taurės, o liejant ašaras šito tikrai nesinorės daryti.

Dėl snarglių mano plaukuose dabar nesuprastum, bet kadaise aš buvau ne iš tų merginų, kurios gali leisti sau vienos raudoti tinklinėje meksikietiškoje kavinėje.

Anksčiau aš buvau kieta.

Turėjau tiek energijos, kad galėjau parklupdyti visą pasaulį. Žmonės žavėjosi mano talentu. Pasitikėjimas savimi vertė visus iš kojų.

Bet staiga mano nuostabūs gyvenimas nuslydo nuo bėgių ir planuotoji ryškiaspalvė aukštyn šaunanti trajektorija išsilygino, o pastangos sugrąžinti save į ankstesnę būseną veikė priešingai ir aš vis labiau tolau nuo savęs tokios, kokia norėjau būti.

Aš tapau *štai tokia*.

* „Señor Frog’s“ – itin populiarius ir turistų mėgstamas tinklinis meksikietiško maisto, gardžių kokteilių ir gyvos muzikos restoranas ant jūros kranto. (Čia ir toliau – vert. past.)

Blakstienų tušu išterliotu veidu sėdėjau turistų pilnutėlėje Bahamų salos skylėje, dvokiančioje kukurūzų traškučiais, ir raudojau atstumta vaikino, su kuriuo susipažinau prieš šešias dienas.

– Dar vieną? – klausia nežinia iš kur išdygęs padavėjas. Į mano isterišką raudą jis nereaguoja, bet veido išraiška aiškiai sako: „Mat tau, jog tikrai reikia.“

– Ne, ačiū. Prašyčiau sąskaitos, – išveblenu.

Jis nuskaito pinigų nuo kreditinės kortelės, o aš nusišluostau veidą servetėle ir išėjusi iš restorano atsimušu į drėgmės sieną, karštą ir troškią kaip ne itin švaraus sporto klubo sausakimšoje garinėje pirtyje.

Trokštu pavėsio ir kondicionuojamos patalpos, bet negaliu prisiversti grįžti į kruizinį laivą tokia, kokia dabar esu. Net ir geresnėmis aplinkybėmis eiti link kruizinio laivo – bet kokio kruizinio laivo – neleistų mano savimeilė. Juo labiau į šitą laivą, kur yra *jis*.

Jis – tas viliojantis veidas, tamsūs susivėlę plaukai, sausas humoras ir baisūs įžeidžiantys dalykai, atsiradę jo galvoje apie mane.

Žinau, vis tiek turėsiu tenai grįžti, bet iki išvykimo dar visa valanda laisvės, todėl pėdinu į miesto centrą.

– Panele! – šūkteli man moteris prie prekystalio, kur parduodami naminiai austi dirbiniai. – Neliūdėkite. Rojuje niekas neverkia!

– Viskas gerai, – burbteliu vis dar verkšlendama. Stabteliu prie jos karučio ir išsireнку šiaudinę skrybėlę, išsiuvinėtą smulkiomis kriauklytėmis. – Kiek šita?

– Trisdešimt dolerių, – atsako ji.

Aš turiu tik dvidešimt penkis.

– Oi, daug, – kvėpteliu. – Ačiū.

Pasisuku eiti, bet moteris manęs pasigaili ir taria:

– Tau, nuliūdėle, tebūnie dvidešimt.

Padėkoju jai, susimoku ir užsimaukšlinu skrybėlę ant galvos taip, kad kuo mažiau veido matytųsi.

Sumoju, jog jau laikas grįžti į uostą. Siekteliu telefono norėdama pasižiūrėti, kokia kryptimi eiti.

Bet rankinėje telefono nėra.

Pavėluotai susivokiui šįryt palikusi jį krautis ant spintelės prie lovos. Nevilties apimta išlėkiau iš kajutės, pamiršusi pasiimti.

Ai, tiek to. Mėginsiu grįžti tuo pačiu keliu.

Deja, aš nesugebu orientuotis erdvėje, tad tuoj pat pasiklystu.

Užeinu į tabako parduotuvę pasiklausti kelio; už prekystalio stovintis vyras man liepia sukti į kairę, paskui į dešinę, tada dvidešimt minučių eiti tiesiai.

Dvidešimt minučių?

– Kiek dabar laiko? – klausiu.

– Pats laikas surūkyti cigarą, – meiliai ištaria jis.

– Ei, aš rimtai. Kiek dabar valandų?

– Dvidešimt viena minutė po penktos, – atsako pardavėjas.

O ne...

Padėkoju jam ir šaunu pro duris.

– Viskas gerai, – garsiai raminu save. – Susistabdyk taksi.

Bet aplink nematyti jokių taksi, arba aš tokia susinervinusi, kad nebežinau, kaip jie atrodo.

Pasileidžiu gatve, šįkart iš išgąščio atmintyje atgijusiu maršrutu, ir galiausiai pribėgu kelią, nusidriekusį išilgai pakrantės ir vedantį tiesiai į prieplauką. *Matau* tolumoje boluojantį mūsų laivą.

Jis labai toli.

Aš ne iš tų, kurios gali drąsiai užkalbinti praeivį, bet nevilties genama pribėgu prie vaikinuko, keliančio koją ant motorolerio, ir paklausiu, kur galėčiau pasigauti taksi.

Jis mosteli ranka į uostą.

– Prie kruizinių laivų yra taksi aikštelė.

Nepadės.

Išvydęs neviltį mano akyse vaikiną pasisiūlo pamėtėti iki uosto.

Motorleriai mane gąsdina, jo transporto priemonė dviem asmenims per maža, be to, jis be šalmo.

Dėkingai priimu jo pasiūlymą.

Motorleris šokteli į priekį, ir mudu nulekiame gatvę į priepilauką.

Feliksas

Ką darai, kai moteris, kuria be jokių rekomendacijų susižavėjai atostogaudamas, sudaužo visas iliuzijas?

Mano atveju, Bahamų salose išsinuomoji vandens motociklą ir įniršio pagautas didžiuliu greičiu lakstai zigzagais palei krantą vildamasis, kad sukeltos milžiniškos bangos padės nuslopinti širdies skausmą.

Nenuslopina, tik *padedą* greičiau išdeginti kurą.

Motociklas su didžiule jėga sustoja kaip įbestas, ir aš vos nekapultuoju nosimi į vandenį. Stipriai spusteliu droselę vildamasis, kad variklis stebuklingu būdu pasileis ir aš sėkmingai parlėksiu į krantą.

Bet jis tik purpteli lyg bezdantis dramblys.

Puiku.

Esu vos už tūkstančio pėdų nuo kranto, bet vėlyvą pavakarę vandenį žmonių nėra ir aš neturiu ko paprašyti pagalbos. Teks laukti, kol motociklą išnuomojės vyrukas manęs pasiges ir atskubės į pagalbą; arba srovė nuneš tolyn į jūrą ir aš ten žūsiu.

Nesutinku mirti apsižergęs kažkam priklausantį vandens prietaisą. Nusivelku privalomąją oranžinę gelbėjimosi liemenę ir imu

sukti ją virš galvos, tuo pat metu pūsdamas signalinį švilpuką, prisegtą prie motociklo raktelio. Po šešių minučių pastangų kažkas ant kranto mane pamato. Vyrukas iš vandens motociklą nuomos punkto atburžia prie manęs motoriniu laiveliu.

– Atsiprašau! – linksmi šūkteli prisiartinęs. – Dar niekada taip nebuvo! Partempsiu ir duosiu naują vandenslydį. Nemokamai.

– Nereikia, – atsakau. Entuziazmas užgesinti depresiją vandens sportu jau išgaravo.

Vyrukas velkamuuju lynu pririša užgesusį vandens motociklą prie savo laivelio ir nupūškuoja į krantą maždaug trijų mylių per valandą greičiu.

Toks vėžliojimas mane siutina. Šiai pramogai paskyriau tik valandą, o sugaišau ne mažiau kaip pusantros.

Iš daiktų saugyklos spintelės stveriu kuprinę ir sužvejojęs joje telefoną pasižiūriu, kiek valandų.

Devynios minutės po penkių. Laivas išplaukia pusę šešių.

Supanikavęs maunu lauk iš nuomos punkto ir skuodžiu į uostą. Perbėgęs šešias gatves susigriebiu neturįs kuprinės. Turbūt palikau ant suolo prie spintelių nuomos punkte.

Prakeikimas.

Skuodžiu atgal.

Jos ten nebėra.

– Gal kas rado ir atnešė kuprinę? – klausiu kasininkės. – Pali-kau čia prieš kelias minutes.

Ji žiūri į mane kaip į nevisprotį.

– Deja, ne, – atsako.

Tai reiškia, kad esu svetimoje šalyje be pinigų ir be asmens dokumentų, išskyrus labai skoningą mėlyną kruizinio laivo apyrankę su mano vardu ir pavarde.

O laikrodis jau rodo šešiolika minučių po penkių.

Spėti į laivą mažai vilčių, beveik neįmanoma.

Nieko tokio, raminiu save. Juk turi būti skiriama šiek tiek laiko vėluojantiems, kai kalbama apie didžiulį laivą, plukdantį senyvo amžiaus turistus, apsvaigusius nuo saulės ir romo. Mano pasas liko laive. Dabar turiu kuo skubiau grįžti į uostą; paaiškinęs, kodėl vėluoju, šoksiu į laivą ir toliau tęsiu šitą apgailėtiną kelionę.

Bėda ta, kad atlėkęs į uostą pamatau „Jūros romantiką“ jau išsliuogiančią iš priepilaukos.

Kaip išprotėjęs sumostaguoju abiem rankomis.

– Palaukite! – šaukiu išsigandęs. – Palaukit...

Turistai žiūri į mane, vieni susirūpinę, kiti pašaipiai.

– Žiūrėk, – girdžiu amerikietį linksmai tariant žmonai. – Bėgikas.

Prie laipinimo vartų prasibraunu pro žmones ir uždusęs nuo bėgimo pripuolu prie terminalo tarnautojo.

– Aš turiu patekti į tą laivą, – sakau jam kone dusdamas. – Ar galit susiskambinti su įgula ir liepti grįžti?

Vyras suprunkščia.

– Išplaukę laivai negrįžta.

– Juk negalima palikti vėluojančių keleivių ant kranto, – sakau. – Būkit geras, turbūt yra koks nors kateris ar...

– Ana ten, – rodo jis į būdelę prie uosto vartų. – Jei nespėjote į laivą, kreipkitės tenai.

Ak, tokia tvarka. Šiek tiek paguodė.

Skuodžiu link būdelės.

– Sveiki, – sakau pareigūnui. – Nesuspėjau į laivą. Tas vyras, – rodo į uosto tarnautoją, – patarė kreiptis į jus.

Pareigūnas užjausdamas šypsosi.

– Jūsų pavardė, pone?

– Feliksas Sigreivas.

Vyras linkteli.

– Taip, iš laivo mums pranešė, kad negrįžote.

– Žinojo, kad negrižau, ir vis tiek išplaukė?

– Laivams neleidžiama vėluoti išplaukiant nė minutės. Tokios taisyklės.

– Ar turite motorinę valtį, galinčią nugabenti mane į laivą? Žinoma, aš sumokėsiu.

– Ne, pone. Keleiviai, nespėję įlipti į laivą šiame uoste, gali tą padaryti kitame, nurodytame laivo maršrute.

Kitas laivo sustojimas – Sen Marteno saloje. O ji – buvusi Prancūzijos kolonija. Esu visiškai tikras, kad kruizinio laivo apyrankė pasienio kontrolei nė už ką neatstos asmenybę patvirtinančio dokumento.

– Gaila, bet aš neturiu paso, – sakau jam. – Man *būtinai* reikia nusigauti į laivą.

Vyras purto galvą.

– Tokiu atveju turite kreiptis į savo šalies ambasadą. Mielai duosiu jums telefono numerį.

– Tai visiška nesąmonė, – bandau ginčytis. – Aš *matau* laivą. Motorine valtimi pasivyčiau jį per penkias minutes.

Vyras apgailestaudamas gūžteli pečiais.

– Atleiskite, tokia tvarka.

Noriu jam atkirsti, jog tvarka, leidžianti laivams palikti keleivius svečioje šalyje be pinigų ar asmens dokumentų, yra *labai bloga*, bet už nugaros išgirstu kažką garsiai kvėptelint.

Atsisukęs išvystu dailų veidą.

Žavų ašarų nupraustą veidą, iki pusės pridengtą kriauklelėmis išsiuvinėta skrybėle nuo saulės. Po ja sustingusi pikta grimasa.

Nustebęs spoksau į moterį, neabejotinai įstūmusią mane į šitą siaubingą nuotykį.

– *Tu?* – sušvokščia ji.

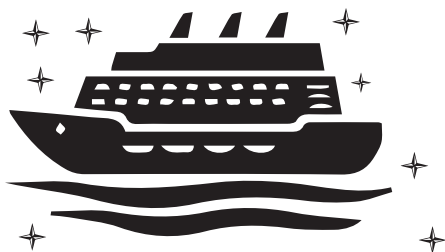
– *Tu?* – sušnypščiu aš.

2

MEILĒS LAIVAS

Priēš šēšias dienas

SAN CHUANAS, PUERTO RIKAS

Karibų jūros stebuklai.

Pirma diena

Sveiki atvykę
į „Jūros romantiką“!

Mums džiugu pasveikinti jus, nusprendusius leistis į nepamirštamą gyvenimo nuotyki! Pirmiausia išsirkkite nuostabiuose apartamentuose ir susipažinkite su asmeniniu liokajumi, kuris pasirūpins visais jūsų išgydžiais. Papietaukite mūsų elegantiškoje restorano „Vėjų pagairė“ salėje, kur rasite gurmaniškų patiekalų pagal kiekvieno skonį. Lygiai ketvirtą lauksime jūsų su šampanu Lido denyje* – galėsite susipažinti su laivo igula ir bendrakeleiviais, pasiklausyti šiltųjų kraštų muzikos, atliekamos mūsų septynių talentingiausių grupės „Jūrų arkliai“ muzikantų. Vakare maloniai kviečiame pavakarieniauti penkių žvaigždučių restorane „Drie dešinio borto“, paskanauti delikatesų „Inagyje“ ar išbandyti šiaurinės Italijos Ligūrijos krašto virtuvę pačiuose geriausiuose mūsų restoranuose. (Būtina išankstinė registracija.) Ir, žinoma, nepamirškite lygiai devintą apsilankyti nuotaikingame muzikiniame reviu „Scenos dievačiai“ išskirtinio grožio ir meniško dizaino Kosminiame teatre, kur pasirodys žvaigždės iš Brodvėjaus scenų!

Mes didžiuojamės, kad plaukiate mūsų laivu, ir viliamės, jog ši kelionė bus įspūdinga!

* Viršutinis laivo denis, skirtas saulės ir vandens pramogoms, su dideliais baseiniais, vandens čiuožinėmis, paplūdimio gultais ir lauko barais.

Įsivaizduokite, kad esate geriausios draugės pakviesta į dešimties dienų poilsinę kelionę tropikuose ir visos išlaidos jau apmokėtos. Įsivaizduokite, kad aplankysite Karibų jūros salas, šėlsite balto smėlio paplūdimiuose, lepinsitės prabangiomis SPA procedūromis, valgysite gurmanišką maistą, miegosite erdviame kambaryje su vaizdu į vandenyną ir visą tą laiką jūsų įgeidžius tenkins asmeniniai liokajai.

Galima mirt iš laimės, ar ne? Deja, yra vienas kabliukas.

Teks keliauti kruiziniu laivu.

Deja, aš nesu kruizinių laivų mėgėja.

Labai bijau pasigauti noro virusą, man nepatinka švediškasis savitarnos stalas, ir dar aš labai *labai* nemėgstu vandens čiuožyklų.

Ir štai sėdžiu taksi, atvežusiame mane į jūrų uostą, kuriame visa virtinė išsirikiavusių saulėje žvilgančių baltutėlaičių laivų, dydžiu prilįgstančių keliems Niujorko kvartalams.

Šalin negatyvą, drąsinuosi. Čia galėsi savo kūrybinius išteklius papildyti šilta saule, prabanga, sustiprinti draugystę su geriausia drauge. Liausies galvojusi apie Geibą. O grįžusi namo vėl stosi į senąsias savo suknisto gyvenimo vėžes.

– Koks kruizinis laivas? – klausia taksistas.

– „Jūros romantika“, – atsako mano geriausia draugė Lorena.

Kaskart jai garsiai ištarus laivo pavadinimą, aš nevalingai susigūžiu.

– Baik, – subara ji. – Pavadinimas labai gražus. O dievulėliau, tik pažiūrėk! Štai jis, mūsų laivas! – sušunka rodydama į milžinišką priekyje boluojantį laivą, kurio šoną puošia dviejų vienas į kitą žvelgiančių delfinų, sudarančių širdelės formą, atvaizdas.

– Nuostabu, – burbteliu.

Lorena išsitraukia telefoną ir pradeda filmuoti save, aikčiojančią ir džiūgaujančią laivo fone; manau, tai papildomi kadrai, skirti „TikTok“, kuriuos ji privalo sukurti pagal sutartį mainais už mūsų kelionę.

Išspaudžiu šypseną ir stengiuosi negalvoti apie „Titaniką“.

Taksi sustoja prie keleivių laipinimo vartų, ir mums dar nespėjus išlipti pribėga patarnautojas padėti iškrauti lagaminų.

– Nuosirdžiai dėkoju, – sakau jam, kai vyras lengva ranka iškelia iš bagažinės mano nudrengtą kelioninį lagaminą ir sunkiai išvilkęs tris milžiniškus Lorenos „Louis Vuitton“ lagaminus stato ant karučio.

– Ko ten tiek prisikrovei? – tyliai klausiu draugės. – Gal sofą sugrūdai?

– Daugiausia tunikos ir vakarinės suknelės, – atsako ji. – Ir, žinoma, filmavimo įranga. Be savo žiedinės lempos aš – nė žingsnio!

– Supratau, – numykiu.

– Kas čia per tonas, panele Lenover? Manau, esam sutarusios, kad vaidinsi kietą kalę, mauksi margaritas ir išvertusi papus skrusi saulėje.

– Atsiprašau, – ištariu. – Tu teisi. Nuo šiol būsiu susijaudinusi ir trykštanti džiaugsmu.

– Labai tikiuosi.

Po muitinės patikros mus pasitinka vyras, kalbantis su euro-pietišku akcentu; jis nepaprastai mandagus, lyg pasitiktų karališkosios šeimos narius, o ne socialinių tinklų nuomonės formuotoją su prielipu. Patikrinęs mūsų dokumentus vyras pažada, esą čia puikiai praleisime laiką, ir priduria: jis ir visa įgula pasistengs, kad ši kelionė būtų pirma, bet ne paskutinė.

Abejoju.

Mus nuveda į didžiulę patalpą, skirtą palaukti, kol ateis eilė lipti į laivą. Žvelgiu į plytinčią prieš akis sidabrinę jūrą.

Žilaplaukę jūrą.

– Čia visiems daugiau nei šešiasdešimt, – sukuždu Lorenai.

– Taip, mieloji. Čia ir visa esmė.

Lorena atsidūrė laive ne atsitiktinai. „Jūros romantika“ pristato kelionių paketą viengungiams, ir draugė nutarė prisidėti prie reklamos.

„Tu tik pagalvok, – suokė ji, man aiškindama sumanymą plaukti laivu. – Dvi savaites gyvensime laive su šauniais vyrais. Juk tai nuostabu. Gal aš ten sutiksiu savo būsimąjį?“

„Ar neliksi be darbo?“ – paklausiau jos.

Siekis susirasti vyrą, turtingą sutuoktinį, – pagrindinis jos tikslas.

Lorena Rouzė Matison, gerbėjams geriau žinoma kaip @LorenaMyliuRouzė, pradėjo savo karjerą vaidindama realybės šou „Mano svajonių vyras“. Šiame pasimatymų projekte moterys dalyvės pateikia savo idealaus vyro kriterijų sąrašą ir vėliau atsiduria saloje su „atitikmenimis“, kuriuos joms parenka prodiuseriai. Kabliukas? Nė viena mergina nežino, kuris iš šių kandidatų yra jų tariamas sielos draugas.

Lorena pasirinko neteisingai, tačiau tapo ryškiausia pirmojo sezono žvaigžde, kai kalbėdama su žavingu Teksaso akcentu pareiškė, esą jos sielos draugas turi būti „patrauklus kaip eržilas ir

velnioniškai turtingas“. Pasinaudodama savo populiarumu ji tapo nuomonės formuotoja, socialiniuose tinkluose skelbė viešas pamokas, kaip flirtuoti su vyrais ir rengtis maksimaliai seksualiai, taip pat leidosi į įmantrias „misijas“, trokšdama susirasti ir išimylėti turtingą viengungį. Į jos planus buvo įtrauktos golfo pamokos prabangiuose aikštynuose, palydovės darbas privačiuose lėktuvuose, dalyvavimas kriptovaliutų konferencijose ir įsiliejimas į dideles sumas statančių pokerio žaidėjų ratą.

Prieš skambindami Glorijai Steinem* ketindami pasiskųsti, kad miršta feminizmas, nepamirškite, jog Lorenos vaidyba persunkta sarkazmo. Jos vaizdo įrašams būdingas kvapą gniaužiantis reporterės stilius, leidžiantis jai atlikti rimtą tyrimą ir pateikti jį humoro forma.

– Na jau, liaukis, – subara Lorena. – Aš tikrai noriu susižvejoti vyrą, o čia ne visi jau tokie ir seni. – Ji mosteli galva į trisdešimtmečių tamsiaodžių porelę, vilkinčią prabangiais poilsui skirtais drabužiais, švytinčiais į povestuvinę kelionę susiruošusių jaunavedžių veidais, paskui – į stilingą keturiasdešimtmečių gėjų porelę su vežimėliu ir kelių mėnesių pypliu jame.

– Simboliniai tūkstantmetininkai, – atšaunu. – Išimtys tik patvirtina taisyklę.

– Oi, ateina, – vėl sako ji. – Žiūrėk kairiau.

Paseku jos žvilgsnį ir pamatau keturis tvarkingai apsirengusius vyrus, įkopusius į šeštą ar septintą dešimtį.

– Be moterų ir atrodo aptekę pinigais, – nutaria Lorena. – O tas su mėlynu sportiniu švarku – superdailus. Gal *tau* reikėtų jį nusižiūrėti?

– Jis apsirengęs kaip Terstonas Hauelas Trečiasis.

– Kas toks?

* Gloria Steinem (1934) – amerikiečių rašytoja, žurnalistė, feministinio judėjimo lyderė.

– Milijonierius iš serialo „Giligano sala“.

– Pasakei taip, lyg būtų blogai. Tai idealiausias mūsų taikinyš!

– Kalbėk už save. Mano taikinyš – nemokami krevečių kokteiliai.

– Bent jau pasidairyk į langustus, mieloji. Esi *prabangiame* laive. Gal ką nors sutiksi. Meilės nuotykis – kaip tik tai, ko tau dabar reikia, kad pamirštum Geibą.

– Aš ir taip jį pamiršau, – pameluoju.

– Ne, nepamiršai, – atremia Lorena. – Kai išsiskyrėte, nenuėjai nė į vieną pasimatymą. Ir taip jau aštuonis mėnesius.

Na, taip nutinka, kai iš meilės pameti galvą dėl žmogaus, kuris jau per trečią pasimatymą renka vardus būsimiems vaikams, o kai atsikraustai gyventi pas jį, po dviejų savaitių pareiškia „dar nesąs pasiruošęs“.

Toks vaikinio elgesys neskatina merginos vėl nerti į „Bumble“*.

Kaip užgydyti giliausią žaizdą? Argi nenormalu ilgėtis žmogaus, kurį jau matei savo vaikų tėvu, net jei jis tave ir įskaudino?

Bet aš nepasiduodu. Tik gijimas truks ilgiau, nei norėtų Lorena.

Bėda ta, kad po išsiskyrimo pasijutau visai subliuškusi. Nekūrybinga. Nemotyvuota. Neseksuali.

Negana to, dar ir tėvai pradėjo skyrybų procesą.

Tačiau aš pasirengusi viską pamiršti. Laikas atsikratyti senų santykių ir depresijos sustojus karjerai.

Ši kelionė skirta atsigauti, įkrauti baterijas ir priminti sau, kad esu žmogus, gebantis rizikuoti.

– Sutinku, kad meilės romanas praverstų, – sakau draugei, – bet nesirengiu terliotis su tokiu, kuriam po dešimties metų turėsiu keisti sauskelnes.

* Internetinė pažinčių programėlė, paleista 2014 m.

– Vyrų, kuriuos medžiosime, turės pakankamai pinigų tokiems darbams pasisamdyti slaugę, – atšauna Lorena. – Be to, smarkiai nustebsi sužinojusi, ką tokie sensteliję vyrai geba krėsti po antklode.

– Mmm... gal ir taip.

Lorena dairosi, žmonių minioje ieškodama tinkamų kandidatų. Jos žvilgsnis užkliūva už turtingo septyniiasdešimtmečio žvitrionis akimis, dviejų pusamžių vyrų, nuo galvos iki kojų apsikarsčiusių golfo atributais, ir neįtikėtinai patrauklaus džentelmeno su stilingais akiniais, besiramsčiuojančio elegantiška lazdele.

Staiga ji aikteli.

– Dievulėliau, žiūrėk! – sukužda smakru rodydama į pasų kontrolės stalą.

Pažvelgiu tenai, kur ji rodo, ir pamatau pusamžę sutuoktinių porą su dviem žaviomis jaunomis merginomis.

– Ojėj... – tarsteliu. – Varžovės?

– Ne jos, – tyliai atsako draugė. – *Jis*.

Viena iš tų merginų žengia į šoną ir iš už jos išnyra trisdešimtmetis vyras. Vidutinio ūgio, tvirtas, su tamsiai rudų banguotų plaukų kupeta. Po baltais medvilniniais marškinėliais pūpsio tvirti pečių raumenys, o ant žastų matyti meniškos tatuiruotės.

Vyras dirsteli per petį ir sugauna mano, įdėmiai spoksančios į jį, žvilgsnį. Nusuku akis taip greitai, kad šios vos neiššoka iš aki-duobių, ir išraustu taip, jog net veidą sugelia.

Lorenai nespėjus iš manęs pasišaipyti, prie mudvių prieina moteris balta kaip sniegas uniforma ir šypsodamasi taria:

– Panele Matison ir panele Lenover, maloniai kviečiu jus į laivą. Eikite su manim. – Ir nusiveda mus prie trapo, kur prie sienelės su banaliu laivo logotipu jau laukia pasirengęs fotografas.

– Gal norėtumėte nemokamai nusifotografuoti? – klausia jis mums priėjus.

– Oi ne, ačiū, – ištariu, o Lorena maloniai jam nusišypso.

– Mielai, – sako ji ir atsistoja ištreniruota poza, kad būtų gerai matyti jos daili figūra.

Aš atsistoju per kelis colius nuo jos ir susibrukusi rankas į vintažinių jūreiviškų šortų kišenes laukiu, kada tai baigsis.

Lorena suima mane už rankos ir prisitraukia arčiau.

– Papus į priekį, smakriuką į šoną, – moko mane. – Ir šypso-
mės akimis.

Stropiai vykdaу jos komandą, bet tuo metu mane apakina spragtelėjusi fotoaparato blykstė.

– Ačiū! – suulba Lorena.

Mums pasitraukus, į mūsų vietą atsistoja šeima su tuo gražuo-
liuku.

– Feliksai, pasistenk nesudaužyti objektyvo skleisdamas blogą nuotaiką, – ištaria viena iš seserų (spėju, kad jos – seserys, nes beveik identiškos).

Vaikinas jai maloniai nusišypso.

– Jei ir toliau kabinėsiesi, garbės žodis, pasistengsiu, kad nu-
skęstum.

Abu kalba su britišku akcentu.

O Dieve.

Toks dailus, o dar *britas*!

Aš esu aistringa anglų literatūros gerbėja, tad vos išgirdus bri-
tišką tartį ima linkti keliai.

Po gana ilgos pertraukos manyje kažkas žybteli.

Po akimirkos kitos suvokiu: potraukis.

Lorena niukteli man į šoną.

– Argi nesakiau?

Feliksas

Negaliu patikėti, kad sutikau, galvoju lipdamas į laivą, kuris dešimt dienų bus mūsų namai. Tai veikiau šurmuliuojantis Las Vegaso kazino, sukryžmintas su labai prabangiais senelių namais.

– Gyvensime *penthauze**, – sako mano jaunesnioji sesuo Pierė, kai visi sulipam į liftą, nugabensiantį mus į kajutes. – Ačiū, tėveliai.

– Jei kada ir reikia išlaidauti, tai kaip tik dabar, – sako mama. – Keturiasdešimtmatis mudviejų su tėčiu santuokos jubiliejus būna tik vieną kartą.

– Ir niekas nežino, ar besulauksime penkiasdešimtojo, – priduria tėtis.

– Na jau, neskubėk į kapus, Čarlzai, – linksmi atšauna mama.

Mano tėvams dar tik šešiasdešimt aštuoneri, tačiau tėtis ankstyva mirtimi grasina bene visą pastarąjį dešimtmetį.

Liftui sustojus žengiamoje į minkštutėliais kilimais išklotą koridorių, kurio sienas puošia akvarelės jūros tematika aukso spalvos rėmuose.

– Mūsų šitas, – sako vyresnioji sesuo Pru, besdama pirštu į antras duris kairėje.

* Butas ar viešbučio kambariai viršutiniame pastato aukšte, dažniausiai itin prabangūs.

Sesės panoro gyventi kartu, nes jų romantiškosios partnerės Eliza ir Metė „per daug užsivertusios darbais“ ir negalėjo atostogauti kartu su mumis.

Šaunuolės Eliza ir Metė.

– Atsipūskime ir vėl susitikime pietų lygiai pirmą, gerai? – pasiūlo mama.

– Iki greito, – atsakau.

Einu koridoriais ieškodamas savo kambario, kai tiesiai prieš mane iš už kampo išnyra dvi maždaug mano metų moterys.

– Vienuolika penkiasdešimt vienas, – sako aukštesnioji, liekna ir laiba šviesiaplaukė, kalbanti su amerikietišku akcentu. – O, štai jis.

Kita, su kuria mūsų žvilgsniai susidūrė prie pasų kontrolės stalo, linkteli. Mažutė, apvalių linijų, skaisčios rausvos odos, kupeta tamsių garbanotų plaukų, mielu širdelės formos veideliu. Man patinka garbanos ir viskas, kas apvalu ir banguota. Šmurkšteliu į kambarį, kol jos nepamatė, kad spoksau.

Mano apartamentai tokie dideli, kad net nepadoru. Iš erdvios svetainės gali išeiti į terasą su vaizdu į atvirą vandenyną, miegamajame – didžiulė dvigulė lova ir nemaža drabužinė, šalia – milžiniškas marmurinis vonios kambarys. Visur vyrauja rusvai pilka spalva.

Prie to, kad tėvai mėgsta prabangias atostogas, aš jau pripratęs – vaikystėje pirmąją klase skraidydavome į Maldyvus ir į saferius Kenijoje, bet šitai pranoksta visas ankstesnes keliones.

Kažkas pabeldžia į duris.

Atidaręs išvystu besišypsantį vyrą tamsia eilute, su šviežių vaisių pilnu sidabrinio padėklu rankose.

– Pone Sigreivai, – maloniai prabyla jis. – Sveikinu atvykus į „Jūros romantiką“. Mano vardas Krizantas. Visos kelionės metu aš būsiu jūsų asmeninis liokajus. Ar galiu užėti?

– Žinoma, – žingteliau į šalį.

Įėjęs vyras padeda padėklą svetainėje ant stalo.

– Atvykote iš Londono, – sako jis. – Ilga buvo kelionė.

– Taip, ilga, – pritariu. Turbūt jis atmintinai išmoko viską, ką buvau pateikęs anketoje internetu. Įspūdinga.

– O iš kur jūs? – klausiu.

– Iš Filipinų, sere.

– Oi, vadinkite mane Feliksu, – paprašau.

Niekada nesijaučiau gerai dėl tėvų demonstruojamų turtų. Liokajaus kreipinys į mane „sere“ skamba taip, lyg būčiau mažasis lordas Fontlerojus.

– Gerai, pone Feliksai, – sako Krizantas. – Ar galiu aprodyti apartamentus?

– Malonėkite.

Liokajus parodo telefoną, kuriuo galiu skambinti jam ir jo kolegoms visą parą, tada veda prie nedidelio šaldytuvo ir gėrimų baro, prikrautų alaus, šampano ir vyno.

Įsivaizduoju, kaip prieš dvejus metus mano ankstesnysis „aš“ būtų mikliai sunaikinęs visą šį gėrį.

– Jei norėsite, gėrimų sąrašą rasite čia. Mielai parūpinsiu visko, ko pageidausite, – pažada Krizantas.

– Stipraus alkoholio nereikės. Ir gal galėtumėte išnešti vyną? – paprašau. – Man labiau patinka becukrė kokakola.

Tapęs abstinentu, stipriuosius gėrimus ir cigaretes išmainiau į kitas dvi blogybes: kofeiną ir nikotininę kramtomąją gumą. Maukiu ir čiaumoju kaip išprotėjęs. Reikėtų atsisakyti ir jų, nes nuo kofeino nuolat jaučiuosi sudirgęs, o nuo kramtymo skauda smilkininį žandikaulio sąnarį, bet nesiryžtu, nes tik šiedu nauji įpročiai padeda puoselėti blaivybę.

Prireikė daug laiko tapti tokiam, koks esu dabar; šeimai ir draugams buvo nemažai vargo su manimi.

Nuaidi durų skambutis.

– Oi, turbūt atėjo kambarių tvarkytoja, – sako Krizantas. – Tuoj judu supažindinsiu.

Jis atidaro duris, o už jų – besišypsanti jauna moteris, vilkinti kuklia pilka suknele, su balta prijuoste.

– Pone Feliksai, čia Belina.

– Malonu susipažinti, – sakau jai.

– Ir man malonu, – atsako ji su portugališku akcentu.

– Belina dukart per dieną tvarkys kambarius ir rūpinsis visais jūsų patogumais, – sako Krizantas.

– Kokias mėgstate pagalves, pone Feliksai? – klausia moteris. – Parūpinsiu, kokių pageidausite: kietų, minkštų ar žąsų plunksnų?

– Oi, ačiū, nesirūpinkite, – nuraminu ją. – Gerai bus tos, kuriuos dabar ant lovos.

– Puiku, sere. Praneškite, jei norėsite, kad padėčiau iškrauti lagaminus.

– Dėkoju.

– Leisime jums įsikurti, – sako Krizantas. – Nesivaržykite ir tuoj pat praneškite, jei ko prireiktų.

– Būtinai.

Jie išeina, ir aš aukštiekninkas griūvu ant lovos. Ji labai minkšta ir patogi, ant tokios mano kūnas dar nėra ilsėjęsis. Suvaitoju iš malonumo ir išsigąstu, ar neišgirdo kaimynai už sienos. Dar pamanyš, kad masturbuojuosi.

Gal neišgirdo? Šitas laivas per daug didelis, kad sienos būtų plonos. Patalpoje taip tylu, jog net girdžiu, kaip kvėpuoju.

Stveriu telefoną, noriu pažiūrėti, ar nėra žinučių; svarbiausia, ar nėra pranešimų iš Sofijos, mano vykdančiosios direktorės, vadovaujančios visiems mano barams. Gal per aštuoniolika valandų, kol manęs nebuvo, jie jau supleškėjo liepsnose?

Ne, nieko nėra.

Mane tai truputį nuvilia. Perkratęs galvoje verslus įsivaizduoju, jog esu toks nepakeičiamas, kad be manęs ten jie neišsivers. Juk tai pirmas kartas, kai per daug metų palikau barus be priežiūros ilgiau nei dviem dienoms.

Nenorėjau palikti. Mama prikalbino sakydama, kad šita jų santuokos jubiliejui skirta kelionė gali būti paskutinės šeimos atostogos prieš vaikams sukuriant savas šeimas ir susilaukiant atžalų.

Esu daug prisidirbęs, tad nenorėjau jos vėl liūdinti, bet dviem savaitėms atsisakyti įprastos kasdienės rutinos man – baisiausias dalykas, to nepatyriau nuo tada, kai pradėjau detoksikuotis.

Iki sutartų pietų nutariu palįsti po dušu. Apstulbstu išvydęs dušo galvutę – vanduo trykšta taip nepadoriai intymiai, kad, esu tikras, kelios mano buvusios draugės tuo žavėtųsi.

Mano barai iškart nukeliauja į užmarštį.

Storai išsitepu apsauginiu kremu nuo saulės ir keliauju į Lido denį. Čia būrys baltai vilkinčių padavėjų jau aptarnauja grupelę šalia baseino įsitaisiusių svečių. (Visi jau gerokai įrudę, matyt, senjorai nelabai tiki saugančių nuo saulės priemonių veiksmingumu.)

Skaitydamas nuorodas einu į restoraną; čia mane pasitinka švediškas stalas, valgių pasirinkimas toks gausus, kad atskirų valgių stotelės nusidriekusios net per tris sales. Einu pro sūrius, jūrų gėrybes, salotas, greitai paruošiamus makaronus, ėrienos kepsnius ir daugybę kitokių karštųjų patiekalų, kurių pavadinimų nė nežinau ir kuriuos svečiams į lėkštes krauna vyrai baltais virėjų švarkais.

Pats būdamas kelių barų savininkas, net nusipurtau nuo minties apie švedišką stalą. Šitiek darbo ir iššvaistytų produktų patiekiami vidutinio lygio virtuvėje. Bet prisiverčiu susilaikyti nuo vertinimo. Bent jau patiekalų asortimentas ščia išties stulbina.

– Mes čia! – išgirstu šaukiant vieną iš seserų. (Abiejų balsai vienodi, taip pat plaukai, figūros ir gebėjimas iš visko spausti naudą.)

Jos sėdi už kelių staliukų nuo tų dviejų merginų, kurias mačiau koridoriuje.

Eidamas pro jas nugirstu rudaplaukę garbanę tyliai burbtelint draugei:

– Nekenčiu švediško stalo.

Šita moteris aiškiai turi puikų skonį.